

nja, prerada i dr.) i 2 predstavnika upravnih vlasti Min. ribarstva). Ovaj Savjet rukovodi sa 7 naučno-eksperimentalnih stanica (Laboratorija), od kojih se 4 nalaze na obali Atlantika, 2 na obali Pacifika i 1 u unutrašnjosti zemlje, u pokrajini Manitoba, i to u Winnipegu. Ovo je centralna stanica za slatkovodno ribarstvo, koja se bavi primijenjenom biologijom. Treba napomenuti, da je rad u ovim stanicama specijaliziran tako, da jedne proučavaju biološke, a druge tehnološke probleme. Tehnološka istraživanja su usmjerena u pravcu pružanja efikasne pomoći industriji ribljih preradevina, koja je jedna od najnaprednijih u svijetu, osobito industrija hlapova, lososa i dr., zatim u tehnološkoj primjeni naprednih metoda konzerviranja, sušenja i dimljenja, te hlađenja i smržavanja ribe kao i proizvodnje ribljeg ulja i brašna.

Eksperimentalna stanica u Winnipegu vrši, pored ostalog, i pokuse sa raznim vrstama ribarskog alata, u cilju njihove veće ili manje ekonomičnosti. Tako je ova stanica u 1950/51 i 1951/52 vršila ispitivanja efikasnosti i rentabilnosti mreža stajačica (popona), izrađenih iz najlona, u usporedbi sa mrežama stajačicama iz pamučne sirovine. Na temelju ovih pokusa, strogo naučnom metodikom rada, ustanovljeno je, da je stajačica iz najlona u jezeru Winnipeg za 2—3 puta više ulovila od pamučnih istih dimenzija i na istim područjima jezera. Obzirom na ovu činjenicu (veći kapacitet lova i veća trajnost) mreže stajačice iz najlona potpuno su istisle iz upotrebe pamučne mreže tako, da danas na jezeru Winnipeg upotrebljavaju isključivo mreže iz najlona.

Krstinić

Kormorani za vrijeme košave

Podunavska košava uzburka tako Dunav, da se običnim čamcem i ne može ploviti. Ribari se povuku u zavjetrine uz obalu ili negdje u limanu čekaju, da se košava malo stiša. Naš brodić »Kečiga« ovog je puta predstavljao malenu kutijicu; razbješnjeli valovi bacali su ga po volji, a snažna košava zanosila ga kao da je bez krme. Gorostasni valovi neumorno su zapljuskavali kao da nastoje

poklopiti »Kečigu«. Učinilo nam se, da ne ćemo odoljeti. Iskoristili smo prvi liman i sklonismo se.

Promatrajući kako valovi i dalje bjesne, a košava nemilosrdno fijuće i nosi vodu kao prašinu, motorist me odjednom gurne i pokazujući prstom prema otvorenom Dunavu reče: »Kormorani«. Rasuto jato rušilo se u velikom mnoštvu na Dunav. Ništa im nije smetala uzburkana stihija vode. Naizmjenice su nestajali i lovili svoje žrtve, koje su završavale u njihovim proždrljivim ždrijelima. Promatrajući tu razbojničku igru na razbješnjelim talasima, spazim da je jedan kormoran izronio u blizini našeg brodića i munjevitom brzinom opet zaronio. Prihvatio sam pušku i pripravno čekao dok ponovo izroni. Na daljini od 30 metara pojavi se ponovo, odapeh i ne promaših. Zadesila ga je smrt. Teško je bilo odlučiti da se pođe po njega, jer je trebalo započeti ponovo borbu sa talasima, no samopouzdanje je nadjačalo. Pođosmo i opet se vratimo sretno u naš spasonosni liman sa rijetkom lovinom. Odmah mi padne u oči nešto podebeo kormoranov vrat. Popipah, nešto mi se učinilo tvrdo i neprirodno, a po obliku osjetih da je riba. Podignem kormorana za noge i polaganim pritiskivanjem uspije mi da istisnem ribu. Bio je to jez u težini od 80 dkg. Njegova širina iznosila je oko 15 cm, dok mu je obujam bio 35 cm. Nisam morao mnogo da se naprežem, da bi ga istisnuo, jer je bilo dovoljno mjesta u ždrijelu. Riba je bila potpuno svježa, malo doduše sluzava, a na glavi, gdje joj koža nije obložena ljuskom, primijetilo se malo crvenilo.

Za vrijeme te košave vjerujem da bismo nabrojali nekoliko tisuća kormorana, da smo ih mogli prebrojati, jer ono što se vidilo, bilo je mnogo, a treba dodati i ono što se nije vidjelo.

Kormorani se često nalaze u većim jatima na pješćanicima Dunava. Sa tih pješćanika polaze u lov vrlo organizirano. Jedni odletaju nekoliko stotina metara na vodu, a ostali ostaju na prudu. Ovi koji su na vodi, naizmjenice rone u jednoj

Kormoran sa progutanom ribom

fronti, koja ima oblik potkove i tako tjeraju ribu na plićake prema onima, koji su na obali. Kada se približe obali najednom nastane divljačko prskanje, jer ovi sa obale polete u vodu. Nakon nekoliko minuta iz tog divljačkog prskanja izlazi jato zadovoljnih kormorana. Takav lov opetuju po nekoliko puta, dok se ne zasite. Računa se da svaki kormoran dnevno pojede oko 1 kg. ribe. On uglavnom nastoji da se domogne riba boljih vrsta. Najmiliji mu je šaran. Riba koja mu se otme nosi vječnu biljegu, koja joj ostane od zadobivene ra-

ne, jer njegov jaki i oštri kljun nemilosrdno reže. Često se nalazi riba, osobito šarane, sa takovim biljegovom.

U onim vodama Ribolovnog centra sa sjedištem u Apatinu, na kojima kormorani dominiraju, potpuno je nestao šaran sa visokim hrptom (ribnjački šaran), zato što se vrlo sporo kreće, a oni ga lako love. Kormorani su poseban problem za ove predjele, a nanose godišnje milijonske štete.

B. GREGORIĆ

HUNTING & FISHING – JUGOSLAVIA

To je naslov jedne brošure, prospekta, u višebrojnoj izradi na 20 stranica teksta sa slikama, koji nam je — slučajno — došao u ruke. Ističemo ovo slučajno, jer smatramo da naša redakcija sa svojim stručnim listom i funkcijom koju vrši već osmu godinu u našem ribarstvu, može s pravom očekivati, da bude iz kruga tvoraca ovakvog prospekta o tom izdanju barem naknadno obaviještena, ako to već nije učinjeno prije štampanja. Na prospektu nije označen izdavač, a nije označena ni godina izdanja. Saznali smo raspitivanjem, da je štampan davno, možda prije dvije godine. Da li je to točno neznamo.

Ne ulazimo u sadržaj pod naslovom »Hunting«, koji je naslov na sva tri izdanja, njemačkom, francuskom i engleskom, za čudo jednak, istojezičan, iako je trebalo i naslov staviti u tri jezika. Nas zanima ono »& Fishing«. Pažljivo smo pročitali tekst u sva tri izdanja. Moramo odmah reći kratko i jasno: Bilo bi bolje da ova stvar sa ovakvim tekstom uopće nije ugledala svijetlo dana. Pitamo se, zar u Jugoslaviji imaju ljudi tako slabo i pogrešno znanje o svojim ribama. To će se pitati i svaki strani turist. No to može da se zapita i svaki naš iole pismeniji ribar. Nažalost to se nisu pitali, kako vidimo. Izdavači, tvorci ovog izdanja, autor i prevodioc. Evo zašto:

U njemačkom tekstu pod naslovom »Der Angelsport in Jugoslawien« sve vrvi od stvarnih porošaka. Mi ćemo navesti nekoliko najkrupnijih. Na str. 12 kaže se, da je među udičarima (našima u Jugoslaviji) poznata »Drina-Regenbogenforelle« po krupnim primjercima od 25—30 kg. Međutim i nepismeni ribari na Drini znadu, da u toj rijeci nema nikakvih »Regenbogenforelle«, a što je to i kakva je to riba »Drina-Regenbogenforelle« to najbolje zna autor i prevodioc. U ribarskoj struci nitko takvu ribu ne pozna jer ona i ne postoji.

Međutim da zbrka bude još veća i sramota potpunija, u engleskom tekstu je na odgovarajućem mjestu navedeno isto t. j. »rainbow-trout« pa dodano u zagradi Salmo hucho.

Pitamo se zašto nije u njemačkom tekstu rečeno »Der Huchen« kako se na njemačkom jeziku naziva riba poznata pod naučnim imenom Salmo hucho (točnije Hucho hucho).

Za Čehotinu na str. 13 kaže se, da ima izvanredno bogatstvo na »Regenbogenforellen«, a trebalo je opet reći »Huchen« pa bi svaki Nijemac to

razumio. Ovako će se čuditi kako to da u Jugoslaviji uspijevaju »Regenbogenforellen« i rastu do neviđenih težina od 25—30 kg, kada nigdje na svijetu pa ni u svojoj domovini u Sjevernoj Americi ne mogu da postignu toliku težinu.

Na str. 13 nalazimo i za rijeku Bosnu sličnu pjesmu o »Regenbogenforelle« uz dodatak da tamo u toku rijeke na desetak kilometara od izvora ima pastrve »u velikim količinama«. Kako bi sarajevski ribari bili zadovoljni da je to istina! Samo u prospekte namijenjene inostranstvu ne bi se smjelo stavljati podatke, koji će ljude zavesti u bludnju i onda će ih oni smatrati svijesnim zavaranjem lakovjernih stranaca!

Na str. 14 ponavlja se sa Vrbasom opet isto sa »Regenbogenforelle«, ali je vrhunac postignut kod Neretve. Tu je rečeno da u Neretvi, na mjesto »Regenbogenforelle« živi »die marmorierte Forelle«. To je točno, ali je dalje stavljena Neretva i Čehotina u isti red pa je napisano, da su to u cijeloj Evropi najbolje ribolovne vode, a uz to »Ihr Huchen« dosegne težinu od 25 kg. Dakle ovdje je ipak »Huchen«, ipak su tvorci prospekta po negdje znali naći riječ »Huchen« samo nisu znali na žalost kamo i kada spada ta riječ.

Nadalje rečeno je za Neretvu da ima »berühmte Weichmaul«, a na str. 15 opet »Weichlippen«. To bi imala biti naša mekousna. Trebalo je njemački reći »Weichmaulforelle«. No otkuda bi to pisac, prevodilac i izdavač mogli da znadu. A zašto nisu pitali i posavjetovali se s našom Redakcijom ili s nekim od naših instituta za ribarstvo. Da li izdavači znadu da takve ustanove postoje ili su možda iz nekih razloga trebali da ostvare to izdanje mimo svih faktora, koji su i te kako pozvani da kažu svoju riječ prije štampanja ovakvih stvari.

Na str. 16 za rječicu Jadro je napisano, da u njoj ima »Forellen«. Zašto je upravo ovdje, gdje je to naročito važno, propušteno da se istakne, da u Jadru živi ne obična pastrva, nego znamenita solinska pastrva ili solinska mekousna.

Isti je propust učinjen i kod Knina i kod rijeke Krke. I tamo prema prospektu žive samo obične »Forellen«. Međutim tamo živi čuvena po cijelom svijetu (samo ne kod tvorca ove brošure) zlousta ili njemački »Stumpfmaulforelle«, koje nigdje drugdje nema na kugli zemaljskoj.